Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 12 maj 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Konventionen om tillämpning av Schengenavtalet – Artikel 54 – Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Artikel 50 – Principen *ne bis in idem* – Artikel 21 FEUF – Fri rörlighet för personer – Rött meddelande från Interpol – Direktiv (EU) 2016/680 – Huruvida behandlingen av personuppgifter som ingår i ett sådant meddelande är laglig”

I mål C-505/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Verwaltungsgericht Wiesbaden (Förvaltningsdomstolen i Wiesbaden, Tyskland) genom beslut av den 27 juni 2019, som inkom till domstolen den 3 juli 2019, i målet

WS

mot

Bundesrepublik Deutschland,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden R. Silva de Lapuerta, avdelningsordförandena J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin och N. Wahl samt domarna T. von Danwitz, F. Biltgen, P.G. Xuereb (referent), L.S. Rossi, I. Jarukaitis och N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: handläggaren M. Krausenböck,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 juli 2020,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– WS, inledningsvis genom S. Wolff och J. Adam, därefter genom J. Adam och S. Schomburg, Rechtsanwälte,

– Bundesrepublik Deutschland, genom M. Meyer, L. Wehle och A. Hansen, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

– Belgiens regering, ursprungligen genom C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux och P.-J. De Grave, därefter genom M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux och P.-J. De Grave, samtliga i egenskap av ombud,

– Tjeckiens regering, genom T. Machovičová, M. Smolek och J. Vláčil, samtliga i egenskap av ombud,

– Danmarks regering, inledningsvis genom J. Nymann-Lindegren, P.Z.L. Ngo och M.S. Wolff, därefter genom J. Nymann-Lindegren och M.S. Wolff, samtliga i egenskap av ombud,

– Tysklands regering, genom J. Möller och D. Klebs, båda i egenskap av ombud,

– Greklands regering, genom S. Charitaki, E.-M. Mamouna och A. Magrippi, samtliga i egenskap av ombud,

– Spaniens regering, genom L. Aguilera Ruiz, i egenskap av ombud,

– Frankrikes regering, genom A.-L. Desjonquères, A. Daniel, D. Dubois och T. Stehelin, samtliga i egenskap av ombud,

– Kroatiens regering, genom G. Vidović Mesarek, i egenskap av ombud,

– Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman och M.H.S. Gijzen, båda i egenskap av ombud,

– Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,

– Rumäniens regering, inledningsvis genom C.-R. Canțăr, S.-A. Purza och E. Gane, därefter genom E. Gane och S.-A. Purza, samtliga i egenskap av ombud,

– Finlands regering, genom M. Pere, i egenskap av ombud,

– Förenade kungarikets regering genom Z. Lavery, i egenskap av ombud, biträdd av C. Knight, barrister,

– Europeiska kommissionen, genom M. Wasmeier, D. Nardi och H. Kranenborg, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 19 november 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, som undertecknades i Schengen den 19 juni 1990 och trädde i kraft den 26 mars 1995 (EGT L 239, 2000, s. 19) (nedan kallad tillämpningskonventionen), artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och artikel 21 FEUF samt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 2016, s. 89), särskilt artiklarna 4.1 a och 8.1 i detta direktiv.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan WS och Bundesrepublik Deutschland (Förbundsrepubliken Tyskland), företrädd av Bundeskriminalamt (den federala kriminalpolisen, Tyskland), angående de åtgärder som Förbundsrepubliken Tyskland är skyldig att vidta för att skydda WS mot de negativa konsekvenser som kan följa av offentliggörandet, på begäran av en tredjestat, av ett rött meddelande som har utfärdats av Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol).

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

Interpols stadga

3 I artikel 2 a i Interpols stadga, som antogs år 1956 i Wien och senast ändrades år 2017 (nedan kallad Interpols stadga), anges att Interpol bland annat har till syfte ”att, inom de gränser som uppställs av lagstiftningen i de olika länderna och med beaktande av andemeningen i FN:s Allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna, i största möjliga utsträckning säkerställa och främja ett omfattande samarbete mellan olika kriminalpolisorganisationer”.

4 I artikel 31 i denna stadga föreskrivs följande:

”För att uppfylla målen behöver [Interpol] fortlöpande och aktivt samarbeta med sina medlemmar, vilka ska göra allt som står i deras makt som är förenligt med lagstiftningen i deras länder för att omsorgsfullt medverka i dess verksamhet.”

Interpols regler om behandling av uppgifter

5 I artikel 1.7 i Interpols regler om behandling av uppgifter, vilka antogs år 2011 och senast ändrades år 2019 (nedan kallade Interpols regler om behandling av uppgifter), föreskrivs följande:

”I dessa regler gäller följande definitioner:

…

7. Nationell centralbyrå: organ som utsetts av ett land [som ingår i Interpol] för att säkerställa den sambandsfunktion som föreskrivs i artikel 32 i [Interpols stadga].”

6 I artikel 73 i dessa regler, med rubriken ”Interpols system för meddelanden”, anges följande i punkt 1:

”Interpols system för meddelanden består av ett antal färgkodade meddelanden som offentliggörs för särskilda ändamål samt särskilda meddelanden som offentliggörs inom ramen för ett särskilt samarbete som inte omfattas av de föregående kategorierna av meddelanden.”

7 Artikel 80 i nämnda regler, med rubriken ”Verkställande av meddelanden”, har följande lydelse:

”1. De nationella centralbyråerna ska överföra

a) till alla behöriga myndigheter i sitt land, så snart som möjligt och i enlighet med sin nationella lagstiftning, alla uppgifter i de meddelanden som de erhåller samt uppdateringarna av dessa meddelanden,

…”

8 I artikel 82 i samma regler, med rubriken ”Syfte med röda meddelanden”, anges följande:

”Röda meddelanden ska offentliggöras på begäran av en nationell centralbyrå eller ett internationellt organ med befogenhet att utreda och lagföra brott för att lokalisera en eftersökt person och gripa eller anhålla honom eller henne eller begränsa hans eller hennes rörelsefrihet för utlämning, överlämnande eller liknande laglig handling.”

9 Artikel 83 i Interpols regler om behandling av uppgifter har rubriken ”Särskilda villkor för offentliggörande av röda meddelanden”. I punkt 2 b i den artikeln föreskrivs att ett rött meddelande endast får offentliggöras om tillräcklig rättslig information har lämnats, inbegripet en hänvisning till en giltig arresteringsorder eller ett domstolsavgörande med samma verkan.

10 I artikel 87 i dessa regler, med rubriken ”Åtgärder som ska vidtas om den eftersökta personen har lokaliserats”, föreskrivs följande:

”Följande åtgärder ska vidtas om en person som avses med ett rött meddelande har lokaliserats:

a) Det land där den eftersökta personen har lokaliserats ska
   ”(i) omgående informera den nationella centralbyrå eller det internationella organ som har gett upphov till meddelandet samt generalsekretariatet om att den eftersökta personen har lokaliserats, med förbehåll för begränsningar som följer av dess nationella lag och tillämpliga internationella fördrag,
   (ii) vidta alla andra åtgärder som är tillåtna enligt dess nationella lag och tillämpliga internationella fördrag, exempelvis tillfälligt omhändertagande av den eftersökta personen eller övervakning eller begränsning av hans eller hennes rörelsefrihet.

b) Den nationella centralbyrå eller det internationella organ som har gett upphov till meddelandet ska, efter att ha informerats om att den eftersökta personen har lokaliserats i ett annat land, omedelbart agera och i synnerhet se till att uppgifter och bestyrkande handlingar snabbt överförs på begäran av det land där personen har lokaliserats eller generalsekretariatet och inom de tidsfrister som fastställs i det konkreta fallet.

…”

Unionsrätt

Tillämpningskonventionen

11 I artikel 54 i tillämpningskonventionen, som finns i kapitel 3, med rubriken ”Principen ’non bis in idem’ (icke två gånger för samma sak)”, i avdelning III i denna konvention, föreskrivs följande:

”En person beträffande vilken fråga om ansvar prövats genom lagakraftägande dom hos en avtalsslutande part, får inte åtalas för samma gärning av en annan part, under förutsättning att, vid fällande dom, straffet avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagarna hos den part hos vilken avkunnandet ägt rum.”

12 Artikel 57.1 och 57.2 i tillämpningskonventionen har följande lydelse:

”1. Om en avtalsslutande part åtalar en person för ett brott och de behöriga myndigheterna hos denna part har skäl att anta att åtalet avser samma gärning som personen redan dömts för av en annan part, skall myndigheterna i fråga, om skäl föreligger, göra en framställning om upplysningar av betydelse för ärendet till de behöriga myndigheterna hos den part på vars territorium den misstänkte redan dömts.

2. Den begärda informationen skall överlämnas snarast möjligt och skall beaktas när det gäller vilka fortsatta åtgärder som skall vidtas i den pågående rättegången.”

Avtalet om utlämning mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater

13 I avtalet om utlämning mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater av den 25 juni 2003 (EUT L 181, 2003, s. 27) (nedan kallat avtalet mellan EU och USA) föreskrivs inte, med undantag för artikel 13, om dödsstraff, några grunder för att avslå en framställning om utlämning.

14 I artikel 17 i detta avtal, med rubriken ”Icke-avvikelse”, anges följande:

”1. Detta avtal skall inte hindra den anmodade staten att åberopa skäl för vägran rörande en omständighet som inte regleras av detta avtal men som omfattas av ett gällande bilateralt utlämningsavtal mellan en medlemsstat och Amerikas förenta stater.

2. Om de konstitutionella principerna, eller de bindande slutliga rättsliga avgörandena, i den anmodade staten utgör ett hinder för staten att fullgöra sin skyldighet till utlämning och detta avtal eller det gällande bilaterala avtalet inte tillhandahåller någon lösning i ärendet, skall samråd äga rum mellan den anmodade och den ansökande staten.”

Direktiv 2016/680

15 I skälen 2, 25 och 64 i direktiv 2016/680 anges följande:

”(2) Principerna och reglerna för skyddet för fysiska personer med avseende på behandling av deras personuppgifter bör, oavsett deras medborgarskap eller hemvist, respektera deras rättigheter och grundläggande friheter, särskilt deras rätt till skydd av personuppgifter. Detta direktiv är avsett att bidra till att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

…

(25) Samtliga medlemsstater är anslutna till [Interpol]. För att kunna fullgöra sitt uppdrag mottar, lagrar och cirkulerar Interpol personuppgifter i syfte att hjälpa behöriga myndigheter att förebygga, förhindra och bekämpa internationell brottslighet. Därför är det lämpligt att stärka samarbetet mellan unionen och Interpol genom att främja ett effektivt utbyte av personuppgifter med respekt för de grundläggande rättigheterna och friheterna vid automatiserad behandling av personuppgifter. När personuppgifter överförs från unionen till Interpol samt till länder som har delegerade medlemmar i Interpol bör detta direktiv, framför allt bestämmelserna om internationella överföringar, gälla. …

…

(64) Medlemsstaterna bör säkerställa att överföringar till ett tredjeland eller en internationell organisation endast får äga rum om detta är nödvändigt för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller för att verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive för att skydda mot samt förebygga och förhindra hot mot den allmänna säkerheten, och den personuppgiftsansvarige i tredjelandet eller den internationella organisationen är en myndighet som är behörig i den mening som avses i detta direktiv. … En sådan överföring kan äga rum när kommissionen har beslutat att skyddsnivån i ett tredjeland eller en internationell organisation är adekvat eller när lämpliga skyddsåtgärder föreligger, eller när undantag för särskilda situationer gäller. Det är viktigt att den skyddsnivå som fysiska personer garanteras inom unionen genom detta direktiv inte undergrävs när personuppgifter överförs från unionen till personuppgiftsansvariga, personuppgiftsbiträden eller andra mottagare i tredjeländer eller

internationella organisationer, vilket inbegriper fall av vidare överföring av personuppgifter från tredjelandet eller den internationella organisationen till personuppgiftsansvariga eller personuppgiftsbiträden i samma eller i ett annat tredjeland eller en annan internationell organisation.”

16 I artikel 1.1 i direktivet föreskrivs följande:

”I detta direktiv fastställs bestämmelser om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av behöriga myndigheter i syfte att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive att skydda mot samt förebygga och förhindra hot mot den allmänna säkerheten.”

17 Det framgår av artikel 2.1 i nämnda direktiv att direktivet ”ska tillämpas på behandling av personuppgifter som utförs av behöriga myndigheter för de ändamål som anges i artikel 1.1”.

18 I artikel 3.2 och 3.7 i samma direktiv föreskrivs följande:

”I detta direktiv avses med

…

2. *behandling*: en åtgärd eller kombination av åtgärder beträffande personuppgifter eller uppsättningar av personuppgifter, oberoende av om de utförs automatiserat eller ej, såsom insamling, registrering, organisering, strukturering, lagring, bearbetning eller ändring, framtagning, läsning, användning, utlämning genom överföring, spridning eller tillhandahållande på annat sätt, justering eller sammanförande, begränsning, radering eller förstöring,

…

7. *behörig myndighet:*
   a) en offentlig myndighet som har behörighet att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive skydda mot eller förebygga hot mot den allmänna säkerheten, eller
   b) annat organ eller annan enhet som genom medlemsstaternas nationella rätt har anförtrotts myndighetsutövning för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive skydda mot eller förebygga och förhindra hot mot den allmänna säkerheten”.

19 I artikel 4 i direktiv 2016/680, med rubriken ”Principer för behandling av personuppgifter”, anges följande:

”1. Medlemsstaterna ska föreskriva att personuppgifter ska

a) behandlas på ett lagligt och korrekt sätt,

b) samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål och inte behandlas på ett sätt som står i strid med dessa ändamål,

c) vara adekvata, relevanta och inte för omfattande i förhållande till de syften för vilka de behandlas,

…”

20 Artikel 7 i direktivet har rubriken ”Åtskillnad mellan personuppgifter och kontroll av kvaliteten på personuppgifterna”. I punkt 3 i den artikeln föreskrivs följande:

”Om det visar sig att felaktiga personuppgifter har överförts eller att personuppgifter olagligen har överförts ska mottagaren omedelbart underrättas om detta. I sådana fall ska personuppgifterna rättas eller raderas eller behandlingen begränsas i enlighet med artikel 16.”

21 I artikel 8 i direktivet, med rubriken ”Laglig behandling av personuppgifter”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska föreskriva att behandling ska vara laglig endast om och i den mån behandlingen är nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet för de ändamål som anges i artikel 1.1 och som sker på grundval av unionsrätt eller medlemsstaternas nationella rätt.

2. Medlemsstaternas nationella rätt som reglerar behandling inom tillämpningsområdet för detta direktiv ska åtminstone specificera syftet med behandlingen, vilka personuppgifter som ska behandlas och behandlingens ändamål.”

22 Artikel 16 i samma direktiv har rubriken ”Rätt till rättelse eller radering av personuppgifter och begränsning av behandling”. I punkt 2 i den artikeln anges följande:

”Medlemsstaterna ska kräva att den personuppgiftsansvarige utan onödigt dröjsmål ska radera personuppgifter och ge den registrerade rätt att av den personuppgiftsansvarige utan onödigt dröjsmål få till stånd radering av personuppgifter som rör honom eller henne om behandlingen står i strid med de bestämmelser som antas enligt artiklarna 4, 8 och 10 eller om personuppgifterna måste raderas för att uppfylla en rättslig förpliktelse som åvilar den personuppgiftsansvarige.”

23 Kapitel V i direktiv 2016/680, med rubriken ”Överföringar av personuppgifter till tredjeländer eller internationella organisationer”, består av artiklarna 35–40 och reglerar bland annat villkoren för att personuppgifter ska kunna överföras till tredjeländer eller internationella organisationer.

24 Artikel 36 i direktivet har rubriken ”Överföring på grundval av ett beslut om adekvat skyddsnivå”. Det stadgas i punkt 1 i den artikeln att medlemsstaterna ska föreskriva att personuppgifter får överföras till ett tredjeland eller en internationell organisation om kommissionen har beslutat att tredjelandet, ett territorium eller en eller flera specificerade sektorer i tredjelandet, eller den internationella organisationen i fråga säkerställer en adekvat skyddsnivå.

25 Artikel 37 i direktivet har rubriken ”Överföring som omfattas av lämpliga skyddsåtgärder”. Det anges i punkt 1 i den artikeln att om det inte föreligger något sådant beslut ska medlemsstaterna föreskriva att en överföring av personuppgifter till ett tredjeland eller en internationell organisation får ske om lämpliga skyddsåtgärder för personuppgifter har fastställts i ett rättsligt bindande instrument eller om den personuppgiftsansvarige har bedömt alla omständigheter kring en överföring av personuppgifter och dragit slutsatsen att lämpliga skyddsåtgärder för personuppgifterna föreligger.

26 Artikel 40 i samma direktiv har rubriken ”Internationellt samarbete för skydd av personuppgifter”. Det föreskrivs däri att när det gäller tredjeländer och internationella organisationer ska kommissionen och medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder, bland annat för att utveckla rutiner för det internationella samarbetet för att underlätta en effektiv tillämpning av lagstiftningen om skydd av personuppgifter och för att på internationell nivå erbjuda ömsesidigt bistånd för en effektiv tillämpning av denna lagstiftning.

Tysk rätt

27 I 153a § 1 Strafprozessordnung (straffprocesslagen) föreskrivs, i fråga om brott för vilka böter eller fängelse i mindre än ett år kan utdömas, en möjlighet för den tyska åklagarmyndigheten, som regel med samtycke av den domstol vid vilken det huvudsakliga förfarandet får inledas och med samtycke av den person som är föremål för ett straffrättsligt förfarande, att tillfälligt avstå från att väcka allmänt åtal samtidigt som nämnda person åläggs villkor och förelägganden, exempelvis betalning av ett visst penningbelopp till en välgörenhetsinrättning eller till statskassan, om dessa villkor och förelägganden är av den karaktären att allmänintresset av att väcka åtal bortfaller och om brottets svårhetsgrad inte hindrar det. I samma artikel föreskrivs att om den som är föremål för ett straffrättsligt förfarande uppfyller nämnda villkor och förelägganden, får åtal inte längre väckas för det aktuella beteendet såsom utgörande ett brott i den mening som avses i denna bestämmelse.

28 Enligt 3 § 1 Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (lagen om den federala kriminalpolisen och statens samarbete med delstaterna i frågor som rör kriminalpolisen) av den 1 juni 2017 (BGBl. 2017 I, s. 1354) är den federala kriminalpolisen Förbundsrepubliken Tysklands nationella centralbyrå för samarbete med Interpol.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

29 År 2012 offentliggjorde Interpol, på begäran av de behöriga myndigheterna i Amerikas förenta stater, ett rött meddelande avseende WS (nedan kallad det röda meddelandet avseende WS), en tysk medborgare, för att lokalisera och gripa eller anhålla honom eller begränsa hans rörelsefrihet i syfte att eventuellt utlämna honom till Förenta staterna. Detta röda meddelande offentliggjordes på grundval av en arresteringsorder som utfärdats av de behöriga myndigheterna i Amerikas förenta stater avseende bland annat anklagelser om korruption mot WS.

30 Enligt den hänskjutande domstolen, Verwaltungsgericht Wiesbaden (Förvaltningsdomstolen i Wiesbaden, Tyskland), hade Staatsanwaltschaft München I (åklagarmyndighet I i München, Tyskland) inlett en utredning mot WS avseende samma gärningar som de som avses i nämnda röda meddelande, redan innan detta hade offentliggjorts. Det förfarandet avskrevs genom beslut av den 27 januari 2010 efter det att WS hade betalat ett visst penningbelopp, i enlighet med 153a § 1 straffprocesslagen. Enligt den hänskjutande domstolen var det således inte längre möjligt att väcka allmänt åtal för de gärningar som är aktuella i det nationella målet i Tyskland.

31 Efter skriftväxling med WS utverkade den federala kriminalpolisen år 2013 att Interpol skulle göra ett tillägg till det röda meddelandet avseende WS, enligt vilket den federala kriminalpolisen ansåg att principen *ne bis in idem*, enligt vilken en person inte får åtalas två gånger för samma brott, var tillämplig på de gärningar som avsågs i detta meddelande.

32 År 2017 väckte WS talan vid den hänskjutande domstolen mot Förbundsrepubliken Tyskland, som företräds av den federala kriminalpolisen. WS yrkade att denna medlemsstat skulle föreläggas att vidta alla nödvändiga åtgärder för att utverka att det röda meddelandet drogs tillbaka. Enligt WS medför det röda meddelandet avseende honom att han hindras från bege sig till en annan medlemsstat än Tyskland eller till en stat som är part i avtalet mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om det gradvisa avskaffandet av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985 (EGT L 239, 2000, s. 13) (nedan kallad den avtalsslutande staten), utan att riskera att gripas, eftersom medlemsstaterna och de avtalsslutande staterna till följd av offentliggörandet av meddelandet hade infört hans namn i sina nationella dataregister. WS har gjort gällande dels att denna situation strider mot artikel 54 i

tillämpningskonventionen och artikel 21 FEUF, dels att all behandling som medlemsstaternas myndigheter utför av personuppgifter som rör honom och som ingår i nämnda röda meddelande följaktligen utgör ett åsidosättande av bestämmelserna i direktiv 2016/680.

33 Den hänskjutande domstolen har påpekat att behandling av personuppgifter som ingår i ett rött meddelande som utfärdats av Interpol regleras av artiklarna 4.1 och 8.1 i direktiv 2016/680. Det framgår av den sistnämnda bestämmelsen att en sådan behandling endast är laglig i den mån den dels är nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet för de ändamål som anges i artikel 1.1 i direktivet, dels sker på grundval av unionsrätt eller medlemsstaternas nationella rätt. I förevarande fall kan behandlingen av personuppgifter om WS, som ingår i det röda meddelande som avser WS, följaktligen endast vara laglig om den är förenlig med artikel 54 i tillämpningskonventionen, jämförd med artikel 50 i stadgan och artikel 21 FEUF.

34 Det framgår av fast rättspraxis att principen *ne bis in idem*, som kommer till uttryck i artikel 50 i stadgan och i artikel 54 i tillämpningskonventionen, syftar till att, inom det område med frihet, säkerhet och rättvisa som föreskrivs i artikel 3.2 FEU, förhindra att en person beträffande vilken fråga om ansvar prövats genom lagakraftägande dom i en medlemsstat eller i en avtalsslutande stat, genom att utöva sin rätt till fri rörlighet, åtalas för samma gärning som den på grundval av vilken personen genom lagakraftägande dom har dömts i en annan medlemsstat eller i en annan avtalsslutande stat.

35 Det framgår dessutom av domstolens praxis att artikel 21 FEUF är tillämplig även i fråga om utlämning mellan en medlemsstat och en tredjestat. Enligt den hänskjutande domstolen bör detsamma gälla för det fall en internationell organisation, såsom Interpol, agerar som mellanhand genom att på begäran av en tredjestat offentliggöra ett rött meddelande avseende anhållande av en person eller begränsning av personens rörelsefrihet i syfte att vederbörande ska utlämnas till denna tredjestat. Endast en sådan tolkning av tillämpningsområdet för artikel 21 FEUF gör det möjligt att undanröja de hinder för unionsmedborgarnas fria rörlighet som följer av risken för utlämning till en tredjestat efter det att de har uppehållit sig i en annan medlemsstat än sin ursprungsmedlemsstat. En sådan utlämning skulle vara rättsstridig, eftersom den grundar sig på en anklagelse som, till följd av förbudet mot dubbel påföljd för samma gärning, strider mot unionsrätten.

36 Enligt den hänskjutande domstolen utgör införandet i de nationella dataregistren av personuppgifter som ingår i ett rött meddelande som utfärdats av Interpol behandling av personuppgifter, i den mening som avses i artikel 2.1 i direktiv 2016/680, jämförd med artikel 1.1 i direktivet. Om behandling av personuppgifter som ingår i ett sådant meddelande endast är laglig om den är förenlig med artikel 54 i tillämpningskonventionen, jämförd med artikel 50 i stadgan och artikel 21 FEUF, ska efterlysningar som införts i medlemsstaternas dataregister efter offentliggörandet av nämnda meddelande – om nämnda behandling inte är förenlig med artikel 54 i tillämpningskonventionen, jämförd med artikel 50 i stadgan och artikel 21 FEUF – följaktligen raderas, enligt artikel 7.3 och artikel 16 i direktiv 2016/680.

37 Den hänskjutande domstolen har angett att kommissionen och medlemsstaterna uppenbarligen inte har använt sig av den möjlighet som ges i artikel 40 i direktiv 2016/680 att anta bestämmelser om internationellt samarbete för skydd av personuppgifter med avseende på tredjeländer och internationella organisationer när det gäller Interpol. Artiklarna 36 och 37 i direktivet avser dessutom endast överföring av personuppgifter till Interpol, och inte Interpols överföring av sådana uppgifter till medlemsstaterna. Enligt den hänskjutande domstolen innehåller direktivet således en lucka som bör täppas till. Den omständigheten att Interpol överför personuppgifter i sina röda meddelanden till medlemsstaterna, trots att principen *ne bis in idem* är tillämplig på de gärningar som avses i dessa meddelanden, och inte ser till att dessa uppgifter utan dröjsmål raderas när behandlingen av uppgifterna är olaglig, ger upphov till allvarliga betänkligheter i fråga om organisationens tillförlitlighet vad gäller skyddet för personuppgifter.

38 Enligt den hänskjutande domstolen beror utgången i det nationella målet således på hur artikel 54 i tillämpningskonventionen, artikel 50 i stadgan, artikel 21.1 FEUF och bestämmelserna i direktiv 2016/680 ska tolkas. För det fall principen *ne bis in idem* är tillämplig i förevarande fall, vilket skulle medföra att det är olagligt att i de nationella dataregistren fortsätta återge efterlysningar avseende WS, som utfärdats av en tredjestat och som överförs genom ett rött meddelande från Interpol, är det nämligen inte tillåtet för medlemsstaterna att behandla de personuppgifter som finns i detta meddelande. Följaktligen ska de efterlysningar som avser WS och som införts i medlemsstaternas dataregister efter offentliggörandet av det röda meddelandet raderas, vilket därmed säkerställer att WS kan utöva sin rätt till fri rörlighet inom unionen och Schengenområdet.

39 Mot denna bakgrund beslutade Verwaltungsgericht Wiesbaden (Förvaltningsdomstolen i Wiesbaden) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 54 i [tillämpningskonventionen], jämförd med artikel 50 i [stadgan], tolkas på så sätt att redan inledandet av ett straffrättsligt förfarande i alla de avtalsslutande staterna i [Schengenavtalet] på grund av samma gärning är förbjudet, om en tysk åklagarmyndighet, efter det att den misstänkte gärningsmannen har uppfyllt vissa skyldigheter och i synnerhet har betalat ett visst penningbelopp som åklagarmyndigheten har fastställt, lägger ned ett straffrättsligt förfarande som redan har inletts?

2) Medför artikel 21.1 [FEUF] ett förbud för medlemsstaterna att verkställa en begäran om gripande från tredjeländer inom ramen för en sådan internationell organisation som [Interpol], om den berörda person som begäran om gripande avser är unionsmedborgare och medlemsstaten där denne har medborgarskap har meddelat den internationella organisationen och därmed också de övriga medlemsstaterna att den är osäker på om begäran om gripande är förenlig med förbudet mot dubbelbestraffning?

3) Utgör artikel 21.1 FEUF hinder också för inledande av straffrättsliga förfaranden och tillfälligt omhändertagande i de medlemsstater där den berörda personen inte är medborgare, om detta strider mot förbudet mot dubbelbestraffning?

4) Ska artiklarna 4.1 a och 8.1 i direktiv [2016/680], jämförda med artikel 54 i [tillämpningskonventionen] och artikel 50 i [stadgan], tolkas på så sätt att medlemsstaterna är skyldiga att utfärda bestämmelser som säkerställer ett förbud, i alla [de avtalsslutande staterna], mot ytterligare behandling av röda meddelanden från [Interpol] som kan leda till ytterligare ett straffrättsligt förfarande, i händelse av ett förfarande som medför att allmänt åtal inte längre kan väckas?

5) Har en sådan internationell organisation som [Interpol] en lämplig dataskyddsnivå, om det inte finns något beslut om adekvat skyddsnivå enligt artikel 36 i direktiv [2016/680] och/eller lämpliga skyddsåtgärder enligt artikel 37 i samma direktiv?

6) Får medlemsstaterna fortsätta behandla uppgifter som har registrerats vid [Interpol] i ett Interpolmeddelande (rött meddelande) från tredjestater endast när en tredjestat har skickat ut en begäran om gripande och utlämning genom Interpolmeddelandet och ansökt om ett gripande som inte strider mot EU-lagstiftningen, särskilt förbudet mot dubbelbestraffning?”

Förfarandet vid domstolen

40 Den hänskjutande domstolen har ansökt om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt det förfarande för brådskande mål som föreskrivs i artikel 107 i domstolens rättegångsregler.

41 Efter att ha konstaterat bland annat att WS inte var frihetsberövad, beslutade domstolen den 12 juli 2019 på förslag av referenten och efter att ha hört generaladvokaten att avslå denna ansökan.

Prövning av tolkningsfrågorna

Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till prövning

42 Flera av de berörda parter som inkommit med skriftliga yttranden eller som deltagit i förhandlingen vid EU-domstolen har bestritt att begäran om förhandsavgörande eller vissa av de frågor som ställts av den hänskjutande domstolen kan tas upp till prövning.

43 För det första har den belgiska regeringen hävdat att den hänskjutande domstolen inte tillräckligt klart har redogjort för saken i det nationella målet och de relevanta faktiska omständigheterna och inte har redogjort för de skäl som fått den att undra över tolkningen av de unionsbestämmelser som avses i beslutet om hänskjutande, i strid med artikel 94 a och c i rättegångsreglerna.

44 För det andra har den grekiska regeringen hävdat att det av beslutet om hänskjutande inte framgår att WS har utövat sin rätt till fri rörlighet enligt artikel 21 FEUF, varför frågan huruvida denna rätt har åsidosatts är hypotetisk. Det framgår inte heller av detta beslut att personuppgifter om WS i det röda meddelandet avseende honom har införts i medlemsstaternas dataregister till följd av att Interpol troligen överfört detta meddelande till de behöriga myndigheterna i Interpols medlemsstater.

45 För det tredje anser Förbundsrepubliken Tyskland liksom den tyska och den tjeckiska regeringen att de frågor som ställts av den hänskjutande domstolen är rent hypotetiska, eftersom de inte har något samband med det nationella målet mellan WS och Förbundsrepubliken Tyskland. Dessa frågor rör nämligen uteslutande de skyldigheter som åligger andra medlemsstater än Förbundsrepubliken Tyskland.

46 För det fjärde har den belgiska, den tjeckiska, den tyska och den nederländska regeringen påpekat att den hänskjutande domstolen, i egenskap av tysk domstol, inte är behörig att avgöra på vilket sätt andra medlemsstater än Förbundsrepubliken Tyskland ska eller inte ska agera gentemot WS.

47 För det femte har den belgiska och den tjeckiska regeringen samt kommissionen hävdat att den femte frågan, som avser den skyddsnivå för personuppgifter som säkerställs av Interpol, inte kan tas upp till prövning eftersom den rör en hypotetisk situation.

48 För det sjätte anser Förbundsrepubliken Tyskland, den belgiska, den tyska och den spanska regeringen samt Förenade kungarikets regering att ändamålet med tolkningsfrågorna under alla omständigheter har förfallit och att frågorna följaktligen inte kan tas upp till prövning, till följd av att Interpol den 5 september 2019 upphävde det röda meddelandet avseende WS.

49 EU-domstolen erinrar om att enligt fast rättspraxis har en nationell domstol enligt artikel 267 FEUF en mycket vittgående möjlighet att hänskjuta en fråga till EU-domstolen, om den bedömer att det i ett mål som pågår vid den har uppkommit frågor som kräver ett avgörande avseende bland annat tolkningen av unionsrätten för att den ska kunna döma i målet, och att den får utnyttja denna möjlighet när helst den finner det lämpligt under förfarandet (dom av den 26 juni 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

50 Likaså har domstolen upprepade gånger erinrat om att frågor från nationella domstolar om unionsrätten presumeras vara relevanta. En begäran från en nationell domstol kan följaktligen bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller

EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom av den 10 december 2018, Wightman m.fl., C-621/18, EU:C:2018:999, punkt 27 och där angiven rättspraxis, och dom av den 26 juni 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, punkt 36).

51 Vad gäller frågan huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning erinrar domstolen för det första om att det framgår av artikel 94 a och c i rättegångsreglerna att en begäran om förhandsavgörande, förutom de frågor som ställts till domstolen, ska innehålla en kortfattad framställning av saken i målet och de relevanta faktiska omständigheterna, såsom dessa har konstaterats av den hänskjutande domstolen, eller åtminstone en redogörelse för de faktauppgifter som ligger till grund för frågorna och en redogörelse för de skäl som fått den att undra över tolkningen eller giltigheten av vissa unionsbestämmelser samt för det samband som den hänskjutande domstolen har funnit mellan unionsbestämmelserna och den nationella lagstiftning som är tillämplig i det nationella målet.

52 I förevarande fall uppfyller begäran om förhandsavgörande de villkor som föreskrivs i denna bestämmelse. Denna begäran innehåller nämligen, även om den är kortfattad, de klargöranden som är nödvändiga vad gäller de relevanta faktiska omständigheterna och saken i det nationella målet, det vill säga dels det hinder som enligt den hänskjutande domstolen följer av offentliggörandet av det röda meddelandet avseende WS och införandet i de nationella dataregistren av hans personuppgifter som ingår i detta meddelande för att WS ska kunna utöva den fria rörligheten i andra medlemsstater och i andra avtalsslutande stater än Tyskland, dels WS ansträngningar för att få till stånd ett undanröjande av detta hinder genom att väcka talan mot denna medlemsstat. Den hänskjutande domstolen har dessutom, såsom angetts i punkt 37 ovan, förklarat vad som fått den att framställa en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen och det samband som den har funnit mellan de unionsbestämmelser som avses i denna begäran och det nationella målet.

53 Det ska för övrigt påpekas att samtliga berörda parter som har deltagit i förfarandet vid EU-domstolen har haft möjlighet att på ett ändamålsenligt sätt yttra sig över de frågor som ställts av den hänskjutande domstolen, mot bakgrund av de relevanta faktiska omständigheterna och saken i det nationella målet, såsom dessa beskrivs i begäran om förhandsavgörande.

54 För det andra innebär inte den omständigheten att det framgår av begäran om förhandsavgörande att WS inte förefaller ha utövat sin rätt till fri rörlighet enligt artikel 21.1 FEUF efter offentliggörandet av det röda meddelandet, att de frågor som avses med denna begäran är hypotetiska. Det följer nämligen av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat att WS väckte talan vid den domstolen just i syfte att skapa nödvändiga förutsättningar för att kunna utöva sin rätt till fri rörlighet utan att löpa risken att gripas i den medlemsstat som han önskar bege sig till på grund av nämnda meddelande.

55 Vad gäller direktiv 2016/680 är det visserligen riktigt att det i begäran om förhandsavgörande inte hänvisas till bevisning som visar att personuppgifter om WS, som finns i det röda meddelande som avser honom, faktiskt har införts i dataregister i andra medlemsstater än Tyskland, till följd av att Interpol har offentliggjort detta meddelande. Det är emellertid inte tänkbart att Interpols medlemsstater, däribland alla medlemsstater och alla avtalsslutande stater, med avseende på de personer som eftersöks genom ett rött meddelande från Interpol skulle kunna frigöra sig från sin skyldighet att ”fortlöpande och aktivt samarbeta” med denna organisation, enligt artikel 31 i Interpols stadga, utan att införa de personuppgifter som finns i ett sådant meddelande i sina egna dataregister, såvida det inte finns giltiga skäl att inte göra det.

56 Det följer dessutom av artikel 80 i Interpols regler om behandling av uppgifter att när ett rött meddelande offentliggörs av Interpol, ska de nationella centralbyråerna i Interpols medlemsstater överföra alla uppgifter i ett sådant meddelande, däribland personuppgifter om den person som avses i meddelandet, till alla behöriga myndigheter i sin medlemsstat. Det finns inga uppgifter som domstolen

fått kännedom om som ger anledning att betvivla att en sådan överföring har ägt rum i medlemsstaterna vad gäller de personuppgifter om WS som finns i det röda meddelande som avser honom.

57 För det tredje innebär inte den omständigheten att tolkningsfrågorna uteslutande avser de skyldigheter som åligger andra medlemsstater och andra avtalsslutande stater än Förbundsrepubliken Tyskland, att dessa frågor inte har något samband med det nationella målet. Även om målet rör Förbundsrepubliken Tysklands påstådda skyldighet, och därmed de tyska myndigheternas skyldighet, att skydda WS mot de negativa konsekvenser som kan följa av det röda meddelande från Interpol som avser honom vad gäller utövandet av hans rätt till fri rörlighet, kan förekomsten och omfattningen av denna skyldighet bero på de eventuella skyldigheter som åligger medlemsstaterna och de avtalsslutande staterna med avseende på en person som avses med ett rött meddelande från Interpol i en situation där principen *ne bis in idem* kan tillämpas, vilket även gäller behandlingen av personuppgifter som ingår i ett sådant meddelande, i den mening som avses i direktiv 2016/680.

58 Eftersom talan i det nationella målet, såsom framgår av föregående punkt, uteslutande riktar sig mot Förbundsrepubliken Tyskland och följaktligen mot de behöriga tyska myndigheterna, kan det för det fjärde inte ifrågasättas huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning av det skälet att den hänskjutande domstolen inte är behörig att uttala sig om de skyldigheter som åligger myndigheterna i de andra medlemsstaterna. Den hänskjutande domstolen ska i det nationella målet nämligen endast pröva de skyldigheter som åligger Förbundsrepubliken Tyskland och de tyska myndigheterna.

59 För det femte och slutligen är det visserligen riktigt att, till följd av att Interpol den 5 september 2019 hade upphävt det röda meddelandet avseende WS, det hinder som meddelandet skulle kunna medföra för WS inte längre förelåg. Det ska emellertid påpekas att den hänskjutande domstolen i sitt svar av den 11 november 2019, på en fråga från EU-domstolen om de eventuella konsekvenserna av detta upphävande för begäran om förhandsavgörande, informerade domstolen om att WS hade gett uttryck för sin avsikt att ändra sin talan på så sätt att den motsvarade en fastställelsetalan *(Feststellungsklage)*. Därigenom skulle WS hädanefter yrka att Förbundsrepubliken Tyskland ska fastställas vara skyldig att vidta alla nödvändiga åtgärder dels för att förhindra att Interpol offentliggör ett nytt rött meddelande avseende samma gärningar som de som anges i det röda meddelandet avseende WS, dels för att utverka att ett eventuellt nytt rött meddelande – för det fall ett sådant offentliggörs av Interpol – tas bort. Den hänskjutande domstolen har preciserat att det även är möjligt att tolka yrkandena i ansökan i det nationella målet på så sätt att den fortsättningsvis avser en talan om fastställande av rättsstridighet *(Fortsetzungsfestellungsklage)*.

60 Den hänskjutande domstolen har härvidlag även preciserat att ändamålet med det nationella målet inte har förfallit och att det, i båda fallen av talan som avses i föregående punkt, fortfarande är nödvändigt att de frågor som den ställer besvaras för att målet ska kunna avgöras.

61 EU-domstolen erinrar om att det enligt domstolens fasta praxis, inom ramen för det samarbete mellan EU-domstolen och de nationella domstolarna som införts genom artikel 267 FEUF, uteslutande ankommer på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken (se dom av den 26 oktober 2017, Argenta Spaarbank, C-39/16, EU:C:2017:813, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

62 Vad gäller de olika tolkningsfrågornas upptagande till prövning påpekar domstolen, vad gäller de fyra första frågorna och den sjätte frågan, att det mot bakgrund av den hänskjutande domstolens överväganden inte är uppenbart att den tolkning av unionsrätten som den hänskjutande domstolen har begärt inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella

målet, såsom denna framstår till följd av upphävandet, den 5 september 2019, av det röda meddelandet avseende WS, eller att de frågor som avses med begäran om förhandsavgörande, till följd av detta upphävande, har blivit hypotetiska.

63 Av detta följer att de fyra första frågorna och den sjätte frågan kan tas upp till prövning.

64 Det förhåller sig annorlunda med den femte frågan. Den hänskjutande domstolen har nämligen ställt denna fråga för att få klarhet i huruvida Interpol har en skyddsnivå för personuppgifter som är tillräcklig för att de myndigheter som omfattas av bestämmelserna i direktiv 2016/680 ska kunna överföra dessa uppgifter till denna organisation. Den hänskjutande domstolen har emellertid inte på något sätt förklarat varför EU-domstolens svar på denna fråga är nödvändigt för att avgöra det nationella målet.

65 Det framgår visserligen av artikel 87 i Interpols regler om behandling av uppgifter att den stat inom vars territorium en person som eftersöks genom ett rött meddelande har lokaliserats omgående ska informera den myndighet som har gett upphov till meddelandet samt Interpol om detta, med förbehåll för begränsningar som följer av dess nationella lag och tillämpliga internationella fördrag. I det avseendet kan ett rött meddelande som utfärdats av Interpol således medföra en överföring av personuppgifter från en medlemsstat till Interpol. Den hänskjutande domstolen har emellertid inte hänvisat till denna situation eftersom den, med avseende på sina tvivel om Interpols tillförlitlighet i fråga om skydd av personuppgifter, enbart har grundat sig på den omständigheten att denna organisation har överfört sådana uppgifter till medlemsstaterna genom ett rött meddelande avseende WS och upprätthållit detta meddelande vid tidpunkten för begäran om förhandsavgörande, trots att principen *ne bis in idem*, enligt den hänskjutande domstolen, var tillämplig.

66 Under dessa omständigheter är det uppenbart att den tolkning av unionsrätten som begärts genom den femte frågan inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet. Den femte frågan ska därför avvisas.

Prövning i sak

De tre första frågorna

67 Den hänskjutande domstolen har ställt sina tre första frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 54 i tillämpningskonventionen och artikel 21.1 FEUF, jämförda med artikel 50 i stadgan, utgör hinder för att myndigheterna i en avtalsslutande stat eller myndigheterna i en medlemsstat tillfälligt omhändertar en person som avses med ett rött meddelande som offentliggjorts av Interpol på begäran av en tredjestat, när, för det första, denna person redan har varit föremål för ett straffrättsligt förfarande i en avtalsslutande stat eller i en medlemsstat som har avslutats av åklagarmyndigheten, efter det att den berörda personen har uppfyllt vissa villkor, och, för det andra, myndigheterna i denna avtalsslutande stat eller medlemsstat har informerat Interpol om att de anser att detta förfarande avser samma gärning som den som avses med nämnda röda meddelande.

68 Domstolen påpekar inledningsvis att det framgår av artikel 87 i Interpols regler om behandling av uppgifter att om en person som avses med ett rött meddelande har lokaliserats i en av Interpols medlemsstater, ska denna stat bland annat tillfälligt omhänderta den eftersökta personen eller övervaka eller begränsa hans eller hennes rörelsefrihet, med förbehåll för begränsningar som följer av dess nationella lag och tillämpliga internationella fördrag.

69 Artikel 54 i tillämpningskonventionen utgör hinder för att en avtalsslutande stat åtalar en person för samma gärning som den beträffande vilken fråga om ansvar redan har prövats genom lagakraftägande dom i en annan avtalsslutande stat, under förutsättning att, vid fällande dom, straffet avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagarna i sistnämnda stat.

70 Det framgår dessutom av artikel 54 i tillämpningskonventionen och artikel 50 i stadgan att principen *ne bis in idem* följer av såväl medlemsstaternas som de avtalsslutande staternas gemensamma konstitutionella traditioner. Artikel 54 i tillämpningskonventionen ska således tolkas mot bakgrund av artikel 50 i stadgan, vars väsentliga innebörd den säkerställer (dom av den 24 oktober 2018, XC m.fl., C-234/17, EU:C:2018:853, punkt 14 och där angiven rättspraxis).

71 Såvitt avser artikel 21.1 FEUF föreskrivs där att varje unionsmedborgare ska ha rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, om inte annat följer av de begränsningar och villkor som föreskrivs i fördragen och i bestämmelserna om genomförande av fördragen.

72 För att besvara de tre första frågorna ska det således prövas huruvida, för det första, principen *ne bis in idem* även kan tillämpas när det är fråga om ett beslut som meddelats av en annan instans än en brottmålsdomstol, och, för det andra, huruvida en person som avses med detta beslut och som senare tillfälligt omhändertas till följd av att Interpol har offentliggjort ett rött meddelande avseende denna person kan anses vara ”åtalad”, i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen, och därigenom drabbas av en begränsning av sin fria rörlighet, i strid med artikel 21.1 FEUF, när dessa båda artiklar jämförs med artikel 50 i stadgan, om det inte har fastställts att principen *ne bis in idem* är tillämplig men myndigheterna i en medlemsstat eller i en avtalsslutande stat har informerat de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna eller avtalsslutande staterna om sina tvivel om huruvida nya straffrättsliga förfaranden som nämnda meddelande avser är förenliga med den principen.

73 Vad för det första gäller frågan huruvida principen *ne bis in idem* även kan tillämpas när det är fråga om ett beslut som meddelats av en annan instans än en brottmålsdomstol, har domstolen tidigare slagit fast att *principen ne bis in idem*, som slås fast i artikel 54 i tillämpningskonventionen, är tillämplig på förfaranden som medför att allmänt åtal inte längre kan väckas, såsom det förfarande som avses i 153a § straffprocesslagen, genom vilka åklagarmyndigheten i en avtalsslutande stat, utan medverkan av en domstol, avslutar det straffrättsliga förfarande som inletts i den staten, efter det att den misstänkte gärningsmannen har fullgjort vissa skyldigheter och bland annat har betalat ett visst penningbelopp som fastställts av åklagarmyndigheten (dom av den 11 februari 2003, Gözütok och Brügge, C-187/01 och C-385/01, EU:C:2003:87, punkterna 22, 27 och 48), förutsatt att beslutet grundas på en bedömning i sak (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, punkterna 34 och 35).

74 Såsom framgår av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat har WS varit föremål för ett straffrättsligt förfarande i Tyskland, vilket avslutades genom ett lagakraftägande beslut av den 27 januari 2010, efter det att WS hade betalat ett visst penningbelopp, i enlighet med 153a § 1 straffprocesslagen. Av detta följer att principen *ne bis in idem*, som stadgas såväl i artikel 54 i tillämpningskonventionen som i artikel 50 i stadgan, kan tillämpas på de gärningar som avses i detta beslut.

75 Vad för det andra gäller frågan huruvida artikel 54 i tillämpningskonventionen kan utgöra hinder för att tillfälligt omhänderta en person som avses med ett rött meddelande från Interpol, erinrar domstolen om att denna bestämmelse utgör hinder för att en person beträffande vilken fråga om ansvar redan har prövats genom lagakraftägande dom av en avtalsslutande stat ”åtalas” av en annan avtalsslutande stat.

76 Det ska i detta hänseende påpekas att ordalydelsen i artikel 54 i tillämpningskonventionen inte i sig gör det möjligt att besvara frågan huruvida en person som avses med ett rött meddelande från Interpol och som tillfälligt har omhändertagits kan anses vara ”åtalad”, i den mening som avses i denna bestämmelse.

77 Det framgår emellertid av fast rättspraxis att vid tolkningen av en unionsbestämmelse ska inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (se, bland annat, dom av den 17 april 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

78 När det gäller det sammanhang i vilket artikel 54 i tillämpningskonventionen ingår ska det påpekas att det i artikel 50 i stadgan, i vilken principen *ne bis in idem* betraktas som en av unionens grundläggande rättigheter, föreskrivs att ingen får lagföras eller straffas på nytt för en lagöverträdelse för vilken han eller hon redan har blivit frikänd eller dömd i unionen genom en lagakraftvunnen brottmålsdom i enlighet med lagen. Såsom domstolen har erinrat om framgår det av denna bestämmelse att principen *ne bis in idem* utgör hinder för kumulering, både vad avser förfaranden och påföljder av straffrättslig karaktär, i den mening som avses i nämnda artikel, för samma gärning och mot samma person (dom av den 20 mars 2018, Garlsson Real Estate m.fl., C-537/16, EU:C:2018:193, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

79 Vad beträffar det mål som eftersträvas med artikel 54 i tillämpningskonventionen, framgår det av rättspraxis att den däri angivna principen *ne bis in idem* är avsedd att inom området med frihet, säkerhet och rättvisa förhindra att en person beträffande vilken fråga om ansvar redan har prövats genom lagakraftägande dom åtalas för samma gärning i flera avtalsslutande stater på grund av att vederbörande har utövat sin rätt till fri rörlighet, för att säkerställa rättssäkerheten genom att lagakraftägande avgöranden som meddelats av offentliga organ iakttas även om en harmonisering eller tillnärmning av medlemsstaternas straffrättsliga lagstiftning inte har genomförts. Artikel 54 i tillämpningskonventionen ska nämligen tolkas mot bakgrund av artikel 3.2 FEU, enligt vilken unionen ska erbjuda sina medborgare ett område med frihet, säkerhet och rättvisa utan inre gränser, där den fria rörligheten för personer garanteras samtidigt som lämpliga åtgärder vidtas avseende bland annat förebyggande och bekämpande av brottslighet (dom av den 29 juni 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, punkterna 44 och 46 och där angiven rättspraxis). Av denna rättspraxis följer i synnerhet att en person beträffande vilken fråga om ansvar redan har prövats genom lagakraftägande dom ska kunna röra sig fritt utan att behöva frukta ett nytt åtal för samma gärning i en annan avtalsslutande stat (dom av den 28 september 2006, Gasparini m.fl., C-467/04, EU:C:2006:610, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

80 I detta hänseende innebär artikel 54 i tillämpningskonventionen nödvändigtvis att det råder ömsesidigt förtroende mellan de avtalsslutande staterna vad gäller deras respektive straffrättsliga system och att var och en av dem godtar att den gällande straffrätten i övriga medlemsstater tillämpas, även om en tillämpning av den egna nationella rätten skulle leda till ett annat resultat. Detta ömsesidiga förtroende kräver att de behöriga myndigheterna i den andra avtalsslutande staten godtar ett lagakraftägande avgörande som har meddelats i den första avtalsslutande staten, såsom det överlämnats till dessa myndigheter (dom av den 29 juni 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, punkterna 50 och 51).

81 Av rättspraxis framgår emellertid också att nämnda ömsesidiga förtroende endast kan fungera väl om den andra avtalsslutande staten, med stöd av de handlingar som överlämnats av den första avtalsslutande staten, kan kontrollera att det avgörande som meddelats av de behöriga myndigheterna i den första staten faktiskt utgör ett lagakraftägande avgörande i vilket ärendet prövats i sak (dom av den 29 juni 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, punkt 52).

82 Av detta följer att myndigheterna i en avtalsslutande stat endast är skyldiga att avstå från att själva lagföra en person för en viss gärning eller bistå en tredje stat vid lagföring av en sådan person genom att tillfälligt omhänderta denna person om det är utrett att fråga om ansvar för denna person för samma gärning redan har prövats genom lagakraftägande dom av en annan avtalsslutande stat, i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen, och att principen *ne bis in idem* följaktligen är tillämplig.

83 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 94 i sitt förslag till avgörande bekräftas denna tolkning av artikel 57 i tillämpningskonventionen, enligt vilken de behöriga myndigheterna i en avtalsslutande stat i vilken en person åtalas för ett brott, om de har skäl att anta att åtalet avser samma gärning som personen redan dömts för genom ett lagakraftägande avgörande av en annan avtalsslutande stat, till de behöriga myndigheterna i sistnämnda stat kan göra en framställning om upplysningar av betydelse för att avgöra om principen *ne bis in idem* är tillämplig. Det framgår nämligen av denna bestämmelse att enbart möjligheten att denna princip är tillämplig inte är tillräcklig för att hindra en avtalsslutande stat från att vidta rättsliga åtgärder mot den berörda personen.

84 Ett tillfälligt omhändertagande av en person som avses med ett rött meddelande från Interpol, som offentliggjorts på begäran av en tredjestat, kan, i en situation där det råder tvivel om tillämpligheten av principen *ne bis in idem*, utgöra ett nödvändigt steg för att genomföra de kontroller som krävs i detta avseende och samtidigt undvika risken för att den berörda personen avviker och således undgår lagföring i denna tredjestat för en gärning beträffande vilken fråga om personens ansvar inte har prövats genom lagakraftägande dom av en avtalsslutande stat. Av detta följer att artikel 54 i tillämpningskonventionen i en sådan situation inte utgör hinder för ett sådant tillfälligt omhändertagande, förutsatt att det är nödvändigt för dessa kontroller.

85 Samma tolkning gör sig gällande beträffande artikel 21.1 FEUF, jämförd med artikel 50 i stadgan.

86 Även om ett tillfälligt omhändertagande utgör en begränsning av den berörda personens rätt till fri rörlighet, måste det, i en situation där tillämpligheten av principen *ne bis in idem* fortfarande är osäker, anses vara motiverat av det legitima målet att förhindra att denna person undgår straff, ett mål som, såsom domstolen har slagit fast, ingår i det sammanhang som avser området med frihet, säkerhet och rättvisa utan inre gränser, inom vilket den fria rörligheten för personer garanteras i artikel 3.2 FEU (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punkterna 36 och 37, och dom av den 2 april 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, punkt 60).

87 Ett sådant tillfälligt omhändertagande kan nämligen underlätta lagföring av nämnda person efter en eventuell utlämning till det tredjeland på vars begäran det röda meddelande från Interpol som avser denna person har offentliggjorts, för det fall principen *ne bis in idem* inte utgör hinder för det. Domstolen har tidigare erinrat om att utlämning är ett förfarande som syftar till att förhindra att den som befinner sig i ett annat land än det där han eller hon misstänks för brott undgår straff. En utlämning gör det således möjligt att förhindra att personer som har begått brott i ett land men som har flytt landet undgår straff (dom av den 2 april 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, punkt 61 och där angiven rättspraxis).

88 Av detta följer att såväl myndigheterna i en avtalsslutande stat som myndigheterna i en medlemsstat är fria att tillfälligt omhänderta en person som avses med ett rött meddelande som offentliggjorts av Interpol, så länge det inte har fastställts att principen *ne bis in idem* är tillämplig.

89 I den mån myndigheterna i en avtalsslutande stat eller i en medlemsstat till vilken denna person beger sig har fått kännedom om att det i en annan avtalsslutande stat eller i en annan medlemsstat har meddelats ett lagakraftägande rättsligt avgörande i vilket det fastställs att principen *ne bis in idem* är tillämplig med avseende på den gärning som omfattas av nämnda röda meddelande, i förekommande fall efter att ha erhållit nödvändig information från de behöriga myndigheterna i den avtalsslutande

stat eller i den medlemsstat där det påstås att ett allmänt åtal avseende samma gärning har lagts ned, är det däremot så, att både det ömsesidiga förtroende mellan de avtalsslutande staterna som följer av artikel 54 i tillämpningskonventionen, vilket förtroende det har erinrats om i punkt 80 ovan, och rätten till fri rörlighet, som garanteras i artikel 21.1 FEUF, jämförda med artikel 50 i stadgan, utgör hinder för att dessa myndigheter tillfälligt omhändertar nämnda person eller, i förekommande fall, för att ett sådant omhändertagande består.

90 Vad för det första avser artikel 54 i tillämpningskonventionen ska ett tillfälligt omhändertagande i en sådan situation nämligen betraktas som en åtgärd som inte längre syftar till att kontrollera huruvida villkoren för att tillämpa principen *ne bis in idem* är uppfyllda, utan endast till att bidra till en effektiv lagföring av den berörda personen i den tredjestat som har gett upphov till offentliggörandet av det aktuella röda meddelandet, i förekommande fall efter det att personen har utlämnats till den staten.

91 Vad för det andra gäller artikel 21.1 FEUF, jämförd med artikel 50 i stadgan, kan den inskränkning i rätten till fri rörlighet för den person som avses med det röda meddelandet, som ett tillfälligt omhändertagande av personen innebär, i en sådan situation som den som beskrivs i punkt 89 ovan, inte motiveras av det legitima målet att undvika risken för straffrihet, eftersom den personens ansvar redan har prövats genom lagakraftägande dom med avseende på den gärning som avses med det röda meddelandet.

92 För att i en sådan situation säkerställa den ändamålsenliga verkan av artikel 54 i tillämpningskonventionen och artikel 21.1 FEUF, jämförda med artikel 50 i stadgan, ankommer det på medlemsstaterna och de avtalsslutande staterna att garantera att det finns rättsmedel som gör det möjligt för berörda personer att utverka ett lagakraftägande rättsligt avgörande i vilket det fastställs att principen *ne bis in idem*, som avses i punkt 89 ovan, är tillämplig.

93 Den tolkning av artikel 54 i tillämpningskonventionen och artikel 21.1 FEUF, jämförda med artikel 50 i stadgan, som avses i punkterna 89–91 ovan påverkas inte av de argument som har framförts av vissa av de regeringar som deltagit i förfarandet vid domstolen, enligt vilka artikel 54 i tillämpningskonventionen endast är tillämplig inom Schengenområdet och principen *ne bis in idem* inte utgör en absolut grund för att avslå en framställning om utlämning enligt avtalet mellan EU och USA.

94 Även om artikel 54 i tillämpningskonventionen uppenbarligen inte är bindande för en stat som inte ingår bland de avtalsslutande staterna och som således inte ingår i Schengenområdet, ska det nämligen påpekas att den omständigheten att en av de avtalsslutande staterna tillfälligt omhändertar en person som avses med ett rött meddelande från Interpol – även om detta meddelande har offentliggjorts på begäran av en tredjestat i samband med det straffrättsliga förfarande som den har inlett mot denna person – utgör en handling av denna avtalsslutande stat som därmed är ett led i straffrättsliga förfaranden som, såsom har påpekats i punkterna 86 och 87 ovan, utsträcker sig till de avtalsslutande staterna och som får samma negativa konsekvens för nämnda persons rätt till fri rörlighet som en likadan handling som vidtas i samband med straffrättsliga förfaranden som i sin helhet äger rum i denna avtalsslutande stat.

95 Av detta följer, såsom generaladvokaten har bedömt i punkterna 60–64 i sitt förslag till avgörande, att endast en tolkning av artikel 54 i tillämpningskonventionen som innebär att en sådan handling av en avtalsslutande stat omfattas av begreppet ”åtal”, i den mening som avses i denna artikel, är ägnat att uppnå det mål som eftersträvas med nämnda artikel.

96 Lagenligheten av en handling från en avtalsslutande stat, som består i ett tillfälligt omhändertagande av en person som avses med ett rött meddelande från Interpol, beror således på om handlingen är förenlig med artikel 54 i tillämpningskonventionen, varvid punkterna 89 och 90 ovan åskådliggör en situation där ett sådant omhändertagande strider mot denna bestämmelse.

97 Vad vidare gäller avtalet mellan EU och USA konstaterar domstolen att detta avtal, vars syfte enligt artikel 1 i avtalet är att stärka samarbetet mellan unionen och Amerikas förenta stater inom ramen för gällande relationer mellan medlemsstaterna och detta tredjeland i fråga om utlämning, inte uttryckligen föreskriver att tillämpningen av principen *ne bis in idem* gör det möjligt för myndigheterna i medlemsstaterna att avslå en framställning om utlämning från Amerikas förenta stater.

98 Det ska emellertid erinras om att den situation som avses i begäran om förhandsavgörande rör ett tillfälligt omhändertagande av en person som avses med ett rött meddelande som offentliggjorts av Interpol på begäran av ett tredjeland, och inte utlämning av denna person till detta land. För att kontrollera huruvida den tolkning av artikel 54 i tillämpningskonventionen som avses i punkterna 89 och 90 ovan kan strida mot internationell rätt, är det således nödvändigt att först undersöka bestämmelserna om offentliggörande av röda meddelanden från Interpol och de rättsliga följderna av sådana meddelanden, enligt artiklarna 82–87 i Interpols regler om behandling av uppgifter.

99 Det framgår av artikel 87 i dessa regler att Interpols medlemsstater, för det fall en person som avses med ett rött meddelande har lokaliserats inom deras territorium, är skyldiga att tillfälligt omhänderta denna person endast om en sådan åtgärd är ”tillåt[en] enligt dess nationella lag och tillämpliga internationella fördrag”. För det fall ett tillfälligt omhändertagande av en person som avses med ett rött meddelande från Interpol strider mot unionsrätten, när meddelandet avser en gärning för vilken principen *ne bis in idem* är tillämplig, underlåter en av Interpols medlemsstater således inte att uppfylla de skyldigheter som den har i egenskap av medlem i denna organisation genom att avstå från att göra ett sådant omhändertagande.

100 Det framgår dessutom av rättspraxis att även om medlemsstaterna, i avsaknad av unionsbestämmelser om utlämning av medborgare från medlemsstaterna till en tredjestat, fortfarande är behöriga att anta sådana bestämmelser, är medlemsstaterna skyldiga att iaktta unionsrätten vid utövandet av denna befogenhet, däribland rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, vilken garanteras i artikel 21.1 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 november 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, punkt 45, och dom av den 2 april 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, punkt 48).

101 I förevarande fall framgår det av begäran om förhandsavgörande att det inte har fastställts att det röda meddelandet avseende WS, vilket offentliggjordes år 2012 av Interpol, avsåg samma gärningar som dem beträffande vilka frågan om dennes ansvar redan hade prövats genom lagakraftägande dom, i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen, i Tyskland.

102 Domstolen finner följaktligen, i enlighet med redogörelsen i punkt 88 ovan, att ett tillfälligt omhändertagande av WS i en avtalsslutande stat eller i en medlemsstat på detta stadium inte strider mot vare sig artikel 54 i tillämpningskonventionen eller artikel 21.1 FEUF, jämförda med artikel 50 i stadgan.

103 Ett sådant resultat är, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 98 i sitt förslag till avgörande, förenligt med bestämmelserna i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området (EUT L 130, 2014, s. 1).

104 Även om det, å ena sidan, anges i artikel 3.2 i rambeslut 2002/584 att verkställighet av en europeisk arresteringsorder ska vägras om det framgår av de uppgifter som står till den rättsliga myndighetens förfogande i den verkställande medlemsstaten att principen *ne bis in idem* är tillämplig, framgår det av artikel 12 i rambeslutet att om en person grips på grundval av en europeisk arresteringsorder, ankommer det på denna myndighet att besluta huruvida personen ska hållas kvar i häkte i enlighet

med den verkställande medlemsstatens lagstiftning. Av detta följer att det endast är uteslutet att den berörda personen grips eller kvarhålls i häkte om nämnda myndighet har fastställt att principen *ne bis in idem* är tillämplig.

105 Det är, å andra sidan, så att medan verkställighet av en europeisk utredningsorder från en medlemsstat enligt artikel 11.1 d i direktiv 2014/41 får vägras i den verkställande medlemsstaten om en sådan verkställighet skulle strida mot principen *ne bis in idem*, framgår det av skäl 17 i detta direktiv att eftersom de förfaranden som ligger till grund för en europeisk utredningsorder är av förberedande slag, bör verkställandet av en sådan inte vägras om dess syfte är att fastställa om det finns någon konflikt med principen *ne bis in idem*.

106 Av det ovan anförda följer att de tre första frågorna ska besvaras enligt följande. Artikel 54 i tillämpningskonventionen och artikel 21.1 FEUF, jämförda med artikel 50 i stadgan, ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för att myndigheterna i en avtalsslutande stat eller myndigheterna i en medlemsstat tillfälligt omhändertar en person som avses med ett rött meddelande som offentliggjorts av Interpol på begäran av en tredjestat, såvida det inte i ett lagakraftägande rättsligt avgörande som meddelats i en avtalsslutande stat eller i en medlemsstat har fastställts att fråga om ansvar för denna person redan har prövats genom lagakraftägande dom av en avtalsslutande stat eller av en medlemsstat för samma gärning som den som det röda meddelandet grundas på.

Den fjärde och den sjätte frågan

107 Den hänskjutande domstolen har ställt den fjärde och den sjätte frågan, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida bestämmelserna i direktiv 2016/680, jämförda med artikel 54 i tillämpningskonventionen och artikel 50 i stadgan, ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för att medlemsstaternas myndigheter behandlar personuppgifter som finns i ett rött meddelande som utfärdats av Interpol, om fråga om ansvar för den person som avses med detta meddelande av en medlemsstat redan har prövats genom lagakraftägande dom för samma gärning som den som nämnda meddelande grundas på och om principen *ne bis in idem* följaktligen är tillämplig.

108 Den hänskjutande domstolen vill närmare bestämt få klarhet i huruvida medlemsstaternas myndigheter i ett sådant fall får införa personuppgifter som finns i ett sådant rött meddelande i sina dataregister eller bevara dessa uppgifter om de redan har införts i registren.

109 Enligt artikel 3.2 i direktiv 2016/680 avses med *behandling* i detta direktiv ”en åtgärd eller kombination av åtgärder beträffande personuppgifter eller uppsättningar av personuppgifter, oberoende av om de utförs automatiserat eller ej, såsom insamling, registrering, … radering eller förstöring”.

110 Enligt artikel 2.1 i detta direktiv ska detsamma tillämpas på behandling av personuppgifter som utförs av behöriga myndigheter för de ändamål som anges i artikel 1.1 i direktivet, nämligen i syfte att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive att skydda mot samt förebygga och förhindra hot mot den allmänna säkerheten.

111 Den åtgärd genom vilken myndigheterna i en medlemsstat, på grundval av nationell rätt, inför personuppgifter som finns i ett rött meddelande från Interpol i medlemsstatens dataregister utgör följaktligen en behandling av dessa uppgifter som omfattas av direktiv 2016/680. Detsamma gäller för varje annan åtgärd eller kombination av åtgärder som tillämpas på dessa uppgifter, i den mening som avses i artikel 3.2 i detta direktiv.

112 Enligt artikel 4.1 a och b i direktiv 2016/680 ska medlemsstaterna dessutom bland annat föreskriva att personuppgifter ska dels behandlas på ett lagligt och korrekt sätt, dels samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål och inte behandlas på ett sätt som står i strid med dessa ändamål. Det föreskrivs i artikel 8 i detta direktiv att ”behandling ska vara laglig endast om och i den

mån behandlingen är nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet för de ändamål som anges i artikel 1.1 och som sker på grundval av unionsrätt eller medlemsstaternas nationella rätt”.

113 Såsom framgår av skäl 25 i direktiv 2016/680 är det lämpligt att stärka samarbetet mellan unionen och Interpol ”genom att främja ett effektivt utbyte av personuppgifter med respekt för de grundläggande rättigheterna och friheterna vid automatiserad behandling av personuppgifter”, eftersom Interpol, för att fullgöra sitt uppdrag mottar, lagrar och cirkulerar personuppgifter i syfte att hjälpa de behöriga myndigheterna i denna organisations medlemsstater att förebygga, förhindra och bekämpa internationell brottslighet.

114 Av detta följer att medlemsstaternas behöriga myndigheter eftersträvar ett berättigat ändamål, i den mening som avses i artikel 4.1 b i direktiv 2016/680, när de behandlar personuppgifter som finns i ett rött meddelande från Interpol.

115 Det föreskrivs visserligen i artikel 4.1 a i direktiv 2016/680 att behandlingen av personuppgifter ska vara laglig för att vara förenlig med detta direktiv. Det är även riktigt, såsom den hänskjutande domstolen har påpekat, att det av artikel 7.3 och artikel 16.2 i direktiv 2016/680 framgår att det i princip kan begäras att personuppgifter ska raderas om uppgifterna har överförts olagligen.

116 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 112 i sitt förslag till avgörande, kan man emellertid inte av den omständigheten att ett rött meddelande som har utfärdats av Interpol avser en gärning med avseende på vilken principen *ne bis in idem* skulle kunna vara tillämplig dra slutsatsen att de personuppgifter som finns i detta meddelande har överförts olagligen och att behandlingen av dessa uppgifter ska anses olaglig.

117 Det är nämligen så, för det första, att Interpols överföring av dessa uppgifter inte utgör en behandling av personuppgifter som omfattas av direktiv 2016/680, eftersom denna organisation inte är en ”behörig myndighet”, i den mening som avses i artikel 3.7 i detta direktiv. För det andra föreskrivs det varken i nämnda direktiv eller i någon annan unionsbestämmelse att en behandling av personuppgifter som finns i ett rött meddelande från Interpol är utesluten om principen *ne bis in idem* skulle kunna vara tillämplig.

118 En sådan behandling, som grundas på de relevanta bestämmelserna i medlemsstaternas nationella rätt, är i princip även nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet för de ändamål som anges i artikel 1.1 i direktiv 2016/680, i den mening som avses i artikel 8.1 i direktivet. Dessa behöriga myndigheter, som enligt artikel 3.7 i direktivet omfattar en offentlig myndighet som har behörighet att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive skydda mot eller förebygga hot mot den allmänna säkerheten, skulle nämligen inte kunna utföra sin uppgift om det i princip inte var möjligt för dem att i sina nationella dataregister återge personuppgifter som finns i ett rött meddelande från Interpol avseende en person och att företa varje annan behandling av dessa uppgifter som skulle kunna visa sig vara nödvändig i detta sammanhang.

119 I enlighet med redogörelsen i punkt 84 ovan kan för övrigt en åtgärd genom vilken medlemsstaternas myndigheter behandlar personuppgifter som finns i ett rött meddelande från Interpol, när det endast finns indikationer på att det röda meddelandet avser en gärning med avseende på vilken principen *ne bis in idem* är tillämplig, visa sig vara nödvändig just för att kontrollera om så är fallet.

120 Det ska emellertid erinras om att när det i ett lagakraftägande rättsligt avgörande som meddelats i en avtalsslutande stat eller i en medlemsstat har fastställts att ett rött meddelande som har utfärdats av Interpol faktiskt avser samma gärning som den beträffande vilken fråga om ansvar för den person som avses med detta meddelande redan har prövats och att principen *ne bis in idem* följaktligen är tillämplig, kan denna person, såsom framgår av svaret på de tre första frågorna och med beaktande av

artikel 54 i tillämpningskonventionen, jämförd med artikel 50 i stadgan, inte längre bli föremål för ett straffrättsligt förfarande för samma gärning och, därmed, inte längre gripas på grundval av den gärningen i medlemsstaterna. Domstolen finner därför att det under sådana omständigheter inte längre är nödvändigt att införa personuppgifter som finns i ett rött meddelande från Interpol i medlemsstaternas dataregister, varför den registrerade måste kunna begära att den personuppgiftsansvarige utan onödigt dröjsmål ska radera personuppgifter som rör den registrerade, i enlighet med artikel 16.2 i direktiv 2016/680. Om registreringen av dessa uppgifter upprätthålls ska den emellertid åtföljas av en upplysning om att den aktuella personen inte längre kan åtalas i en medlemsstat eller i en avtalsslutande stat för samma gärning på grund av principen *ne bis in idem*.

121 Av det ovan anförda följer att den fjärde och den sjätte frågan ska besvaras enligt följande. Bestämmelserna i direktiv 2016/680, jämförda med artikel 54 i tillämpningskonventionen och artikel 50 i stadgan, ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för behandling av personuppgifter som finns i ett rött meddelande som utfärdats av Interpol, så länge det inte har fastställts, genom ett lagakraftägande rättsligt avgörande som har meddelats i en avtalsslutande stat eller i en medlemsstat, att principen *ne bis in idem* är tillämplig med avseende på den gärning som detta meddelande grundas på. Detta förutsätter att en sådan behandling uppfyller de villkor som föreskrivs i detta direktiv, bland annat genom att den är nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet, i den mening som avses i artikel 8.1 i nämnda direktiv.

Rättegångskostnader

122 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) **Artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, som undertecknades i Schengen den 19 juni 1990 och trädde i kraft den 26 mars 1995 samt artikel 21.1 FEUF, jämförda med artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för att myndigheterna i en stat som är part i det avtalet, eller myndigheterna i en medlemsstat, tillfälligt omhändertar en person som avses med ett rött meddelande som offentliggjorts av Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol) på begäran av en tredjestat, såvida det inte i ett lagakraftägande rättsligt avgörande som meddelats i en stat som är part i detta avtal eller i en medlemsstat har fastställts att fråga om ansvar för denna person redan har prövats genom lagakraftägande dom av en stat som är part i nämnda avtal eller av en medlemsstat för samma gärning som den som det röda meddelandet grundas på.**

2) **Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF, jämförda med artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, som undertecknades den 19 juni 1990, och artikel 50 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för behandling av personuppgifter som finns i ett rött meddelande som utfärdats av Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol), så länge det inte har fastställts, genom ett lagakraftägande rättsligt avgörande som har meddelats i en stat som är part i avtalet mellan**

regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om det gradvisa avskaffandet av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, eller i en medlemsstat, att principen *ne bis in idem* är tillämplig med avseende på den gärning som detta meddelande grundas på. Detta förutsätter att en sådan behandling uppfyller de villkor som föreskrivs i detta direktiv, bland annat genom att den är nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet, i den mening som avses i artikel 8.1 i nämnda direktiv.

3) Den femte tolkningsfrågan avvisas.

Underskrifter